

Trapsavec

49. ročník
sborník literární soutěže

Rituál

Stáli jsme na břehu řeky, která víc než cokoliv jinýho připomínala prašnou cestu po krátkým dešti. Bahno už pomalu začalo vysycháním prskat a připadalo nám, že se těch pár louží, co ještě vedru odolávalo, zmenšuje před našima očima.

Pravda, mohl za to skoro úplně suchej jez pár desítek metrů proti proudu, ale i tam, kde elektrárna vracela řece odcizenou vodu, to nebylo lepší, teklo jí opravdu málo a byla líná. Při tom pohledu i věčně optimistickej Pirát musel uznat, že jeho přesvědčení, že každá řeka se dá nakonec sjet bez ohledu na stav vodočtu, bylo mylný.

„Tak snad, abysme jeli domů,“ povzdechl si Skinner a vrhnul poněkud vyčítavej pohled na Piráta, „že já ti na to skočil. Táhnul jsem se sem s kajakem zbytečně.“

„Domů?“ podivil se Pirát. „Jenom přejedeme na Starou řeku, ta teče vždycky.“

„Co si představuješ pod pojmem teče? Ta přeci neteče ani při povodni, ta jenom trošku rychleji stojí, jeden velkej volej. Na kajaku by mi tam upadly ruce. A bude na ní takovej nával, že nepůjde ani strčit pádlo do vody,“ pohoršil se Květák, „každej, kdo chce letos na vodu, pojede právě tam a teď, protože pozdějc to bude jenom horší!“

„Takže my pro letošek naší tradiční osadní vodu odpískáme?“ zeptala se zkroušeně Zuzana.

„Jak já to vidím, tak nám nic jinýho nezbývá, leda by tady náš admirál Pirát nějakým zázrakem přičaroval vodu,“ pokýval hlavou náš šerif Květák.

Admirál je čestnej Pirátův titul, který je mu vždycky propůjčenej na dobu, kdy se naše banda vydává na vodu. Znamená, že v tom čase velí výpravě a přebírá tak šerifovu práci. Květákovi se to poslední dobou moc nezamlouvá, protože, přiznejme si, Pirát je trochu lehkomyšlejš, splašenejš a občas i línej. Ale jednou se to tak zavedlo, a my si časem zvykli.

Zrovna teď měl ale Pirát pocit, že je jeho admirálství zpochybněno. Tvářil se uraženě, něco si mumlal do plnovousu a vypadalo to, že svádí nějakěj vnitřní boj. Pak ho zjevně něco napadlo, protože se jeho tvář náhle rozjasnila.

„Tak dobrá,“ vypadlo z něj konečně, „pro dnešek to vzdáme, ale já vám slibuju, že příští víkend se svezeme. Já to zařídím. Buďte připraveni, v týdnu vám pošlu instrukce!“

Bylo to hodně odvážný prohlášení, ani dlouhodobá předpověď neslibovala na následujících deset dní žádné deště, kterej by stál za řeč. Jenom horko a sucho. Napadlo mě, že možná má předpověď jinou, optimističtější, že ví něco, co my ne.

Týden uplynul jak voda v dobách, kdy ještě tekla. Instrukce dorazily ve čtvrtek, den před odjezdem. Bylo v nich, že Pirát nás všechny odveze dodávkou a my máme s sebou kromě lodí, pádel a dalších vodáckých potřeb vzít i tamburíny, bubínky, chřestidla, píšťaly a lapače snů. Pochopitelně tenhle sortiment vyvolal značný podezření, takže jsme Piráta zahrnuli lavinou zvědavých dotazů. Jediný, co jsme se dozvěděli bylo, že mu máme věřit a do puntíku splnit jeho požadavky. Přiznám se, že když jsme to všechno s Žabkou strkali do loďáku, připadali jsme si hodně pitomě. Mělo být hůř.

Cestou v dodávce panovala docela napjatá atmosféra, k níž přispělo i to, že nám Pirát odmítnul prozradit, na kterou řeku to vlastně jedeme. Meloun se Skinnerem se to cestou snažili odhadovat podle navigace, ale i při nejlepší vůli na to nepřišli. Kolem nás totiž zjevně žádná z větších řek, u který by byla šance, že poteče aspoň trochu, nebyla. Náš zmatek ještě vzrostl poté, co Pirát najednou odbočil ze silnice na polní cestu. Náš cíl už nemohl být daleko.

Taky nebyl. Pirát zastavil dodávku na břehu nepatrného potoka a nařídil nám vystoupit a vyložit loď. Ven jsme sice vylezli, ale nic nevykládali, pořád jsme měli intenzivní pocit, že se jedná o nějaký vtíp, jehož vysvětlení se nám vzápětí dostane.

„Opravdu, pokud budete spolupracovat, zítra tudy poteče dostatek vody, abysme to mohli splout,“ přesvědčoval nás a ukazoval přitom na tenkej proužek vody, schovanéj pod trávou a listama lopuchů.“

„Jasně, vezmeme ty bubínky a chřestidla a indiánským tancem přivoláme dešť,“ ušklíbla se Žabka a zjevně si myslela, že vtipkuje. Spletla se.

„Přesně!“ rozzářil se Pirát. „Dozvěděl jsem se o prastarým rituálu, kterej naprosto spolehlivě přivolá vodu. Mám to nastudovaný, dnes v noci ho vykonáme a zítra to poteče.“

„On se definitivně zbláznil,“ hlesnul Skinner vyděšeně a my s ním museli souhlasit.

Dodnes nevím, jak to Pirát dokázal. Přesvědčoval nás, hučel do nás, prosil, škemral, křičel tak dlouho, až jsme nakonec podlehli.

Tma nás zastihla v okamžiku, kdy jsme poskakovali kolem ohně, kvíleli, chřestili, bubnovali a dupali. Zuzana měla chřestidla i na nohách, Skinnerovi jsme na pleš nakreslili rádoby magický obrazce, Žabka zpívala podivný bezeslovný melodie.

Piráta hodil do ohně nějaký bylinky a jejich vůně nás dostávala do euforického stavu. Asi nás regulérně zhulil, protože nás přivedl do stavu podivný extáze, kdy nám to najednou už nepřipadalo tak nemožný, vesmír se otevřel, hvězdy nad náma byly na dosah ruky, každé z nás byl obklopené září aury a mystický ektoplazmy. Zdálo se mi, že celá příroda i vesmír jsou připraveni naslouchat našim příkazům. Čekal jsem, že se co nevidět na obzoru zableskne a přijde cosi, co se bude podobat potopě světa. Nic takového se ale nestalo.

Ve vzácný chvíli prozření se mi hlavou prohnala myšlenka, že to sice asi stejně bude z vodáckého hlediska na houby, ale aspoň to bude novější a hodně intenzivní zážitek. Netuším, kdy jsme odpadli, ale jsem si jistější, že už svítalo.

„Vstávej!“ třásl se mnou Květák.

Dalo mi velkou práci se probudit, měl jsem pocit, že jsem spal sotva dvě hodinky. Ukázalo se, že mám pravdu.

„Co blbneš?“ zamumlal jsem.

„Teče! Fakt teče!“ oznámil mi přiškrceným hlasem a ve tváři měl směs údivu a posvátný hrůzy.

Informace se mi vydala šnečím tempem po signálových drahách z uší do příslušného centra v mozku. Když tam dorazila, vzmožil jsem se na jedinou pitomou otázku: „Voda?“

„Ne, ty vole, asphalt,“ prsknul Květák a nekompromisně mě vytřepal ze spacáku. To už se budili i ostatní.

Stáli jsme nad korytem včera ještě nepatrného potůčku, kterým se teď s hukotem valily dobré tři kubíky vody za vteřinu.

„Jak je to možné?“ rozklepala se Žabka, ale nikdo jí neodpověděl.

„Balit a do lodí,“ zavelel admirál Pirát, „kouzlo dlouho nevydrží.“

Teď už nikdo neprotestoval. Za chvíli jsme vypluli.

Co vám budu povídat, voda to byla náramná. Jeli jsme v peřejích lesní krajiny, kterou na chvíli vystřídaly louky s meandrami a spoustou vrbiček, sklánějících se nad vodu. Místy jsme se jima museli drsně probíjet, vysoká hladina a křižující se proudy kalné vody nás co chvíli do nich zaháněly. Bylo horko, blankytně modrý nebe jako vymetený.

Propluli jsme několika vesnicemi, jejichž domorodí obyvatelé nás nevěřícně sledovali. Jedna babka se při pohledu na naši malou flotilu dokonce pokřižovala. Ani jsme nestavěli v hospodách, navzdory tomu, že jinak bývá Pirátovo spotřeba piva zhruba půllitr na kilometr. Nikdo nechtěl ztrácet čas, aby kouzlo nepominulo, takže i oběd jsme odbyli krátkou zastávkou ve stínu stromů a studenou stravou.

Zastavili jsme až za soumraku, zatábořili na divoko v lese a konečně si uvařili pořádný jídlo. Díky námaze v peřejích a meandrech, díky včerejšímu rituálu a hodně krátký noci, jsme usnuli už za soumraku.

Kouzlo vydrželo až do nedělního poledne, kdy voda začala opadávat, aby po necelý hodince zmizela docela. To už jsme za sebou měli dalších pár kilometrů dopolední plavby. Svět byl zas normální, horko, sucho a my si vedle lodí vytažených na břeh mizejícího čůrku připadali nepatřičně.

„Dojedu pro auták, vlak nemám daleko, za chvíli jsem zpátky. Zatím sbalte lodě,“ nařídil Pirát a se zadostiučiněním nás přelétl očima.

Nikdo nic neříkal. Nemusel. Bylo nám jasné, že dokázal něco úžasnýho, nadpřirozenýho, že musí mít protekci jak u trampskýho boha Pajdy, tak u vodáckýho Melounka, a nejspíš i u všech dalších božstev, co je lidstvo kdy vymyslelo. Klidně bylo možný, že se během rituálu sám takovým bohem nižší kategorie stal.

Z týchle vody jsme se vrátili ve stavu připomínajícím směsici nadšení, ohromení, zděšení a pochybností o tom, jestli to všechno bylo skutečný, jestli se to opravdu stalo a jestli se to ještě někdy může opakovat. A tenhle stav nám vydržel až do doby, kdy jsme si doma přečetli zpravodajství z uplynulýho víkendu. Z něj jsme pochopili, že celej ten rituál byl pouhým Pirátovo vtípkem, zastíracím manévrem a habadůrou na nás, a že to s tou vodou náš admirál zařídil úplně jinak.

Policie neúspěšně pokračuje v pátrání po pachatelích týden staré bankovní loupeže, kdy se ztratila rekordní suma peněz a kolekce šperků ze sejfu pronajatého soukromým subjektem. Fiaskem skončila víkendová akce, kdy byl na základě anonymního tipu, že se lup i tělo jednoho z pachatelů ukrývá na dně rybníka Vodáček, tento prohledán. Vzhledem k bahnitému dnu a kalné vodě bylo nutné od sobotního rána rybník vypouštět, aby v neděli mohlo proběhnout prohledání bahna na jeho dně. Ukázalo se, že tip byl falešný a nic nalezeno nebylo.

Po pachatelích loupeže, jakož i po autorovi anonymního tipu policie nadále intenzivně pátrá.

*3. místo Próza Oldřavci
Jan Frána – Hafran*